

Պարույր Սևակ

Առանց խոսքերի

Ես գիտեմ, որ դու հաճախ ես հիմա
Մոտենում ձեր տան հայելուն շքեղ,
Անձանոթ, օտար մի կնոջ նման
Դիտում ես երկար, գննում ինքրդ քեզ:
Մազերդ ես շտկում, հանդուգրն մի փունջ
Ձեռքով մղելով ականջիդ ետև,
Մարմարե վիզրդ ավերով շփում
Ու ժպտում ես քեզ անփույթ ու թեթև:
Հարդարում ես դու հագուստըդ այրող,
Որ գրկում է քեզ սիրահարի պես:
Նայում ես մերթ մեղմ, մերթ՝ հրավիրող,
Մերթ՝ չարաճճի, մերթ՝ համեստ ու հեզ:
Դառնում ես այս կողմ, դառնում ես այն կողմ,
Կրնկիդ վրա պտույտ ես տալիս
Ու նորից ժպտում, ժպտում ինքնագոհ,-
Ինքրդ չափազանց քեզ դուր ես գալիս:
Ինքրդ քո աչքում ուրիշ ես դարձել,
Այնպե՛ս չես քնում, վեր կենում, գնում...
Ինչ-որ բան հանկարծ փոխվել է կարծես,
Թե ի՞նչ է փոխվել, պարզ չես հասկանում:
Թե ի՞նչ է փոխվել, ես գիտեմ, անգի՛ն.

Մի՛շտ, ամե՛ն անգամ այդպես է լինում,
Երբ քեզ պես համեստ ու խոնարհ մեկին
Ինձ նման մի խենթ, ինձ նման մի գիժ
Առանց խոսքերի իր սիրտն է բանում...

1946թ.